

ABBI GLINES

In vuur en vlam

ROSEMARY BEACH

Karakter Uitgevers B.V.

Nan

Mannen maakten me pijnlijk. Ze wilden altijd iets van me en mijn ervaring was dat ze nooit echt mij wilden. Dat had ik vrijwel meteen door. Als ze naar me keken, zagen ze de dochter van een rockster. Ze zagen geld. De meeste mannen hoopten gewoon dat ze door mij in een roddelblad genoemd zouden worden.

Daarom had ik maar weinig respect voor het mannelijk geslacht. Er was maar één man die ik respecteerde en dat was mijn broer, Rush. Hij was er altijd voor me als ik hem nodig had. Goed, hij had me een paar keer in de steek gelaten toen ik me als een gestoorde trut gedroeg tegenover zijn vrouw, Blaire, maar nu ik niet meer beheerst werd door mijn jaloezie, was Rush weer mijn rots in de branding. Ik was blij dat hij gelukkig was. Ik wist dat het tijd werd om volwassen te worden en zélf mijn problemen aan te pakken. Ik was er niet bijzonder goed in, maar deed het ook weer niet echt slecht. Ik deed mijn best en had mijn zaakjes op orde. Op mijn eigen manier...

Mijn telefoon trilde in mijn hand en toen ik op het scherm keek, zag ik een foto van Major. Major was een van mijn minder verstandige keuzes. Hij was prachtig en bijna té lief voor me – meestal ging ik voor meer drama – maar ook hij was niet perfect. Hij was een enorme player. Dol op vrouwen

en vooral op de aandacht die hij van ze kreeg. Hij dacht dat ik te dom was om door te hebben dat als hij niet bij mij was, hij meestal bij een andere vrouw was. Maar hij was lang niet zo'n goede acteur als hij zelf dacht. Ik kon aan zijn reacties op mijn berichtjes al merken of hij bij iemand anders was, of tijd had voor mij.

Ik dacht dat ik die realiteit kon accepteren, maar het werd steeds moeilijker om mijn hart in de hand te houden en niet te vallen voor de charmes van deze mooie jongen. Hij was zo lief voor me dat ik bijna vergat dat ik een van de vele meisjes voor hem was.

Wat ben je aan het doen?

Een berichtje als dit stuurde hij me altijd wanneer hij alleen was en zich verveelde. In het begin had ik gedacht dat hij oprecht geïnteresseerd was in mijn reactie, maar op een gegeven moment had ik zo vaak de woorden 'hé lieverd' en 'schatje' op zijn telefoon voorbij zien flitsen als hij bij me was, dat ik wist dat dat allemaal onzin was. Alle mannen waren leugenaars. Zelfs de lieve mannen met een knap gezicht.

Ik vertrouwde mannen niet, maar helaas verlangde ik toch naar ze. Ik wilde dat ik niet zo hunkerde naar genegenheid en aandacht, maar dat deed ik nu eenmaal wel. Het was een eigenschap van mezelf waar ik een hekel aan had en die ik vaak probeerde te verbergen, maar dat werd steeds moeilijker vol te houden. Het was niet gemakkelijk geweest om te zien hoe Rush zijn leven als player had opgegeven voor de vrouw van zijn dromen. Zelfs Grant Carter, ooit mijn seksmaatje, veranderde in de perfecte man voor zijn vrouw Harlow. Maar ik was niet zoals Blaire of Harlow. Ik was niet iemand voor wie

mannen wilden veranderen. Het deed veel pijn om dat aan mezelf toe te geven, maar het was iets wat ik moest leren accepteren. Woede, zelfhaat en een minderwaardigheidsgevoel kunnen iemand verbitterd maken. Weerzinwekkend. Een monster. Dat was precies wat ik niet wilde worden.

Natuurlijk wilde ik Major negeren, maar ik wist dat ik dat niet kon. Als ik antwoordde, zou ik aandacht van hem krijgen en kon ik heel even doen alsof hij gevoelens voor me had. Alsof ik meer voor hem betekende. Alsof ik een vrouw was voor wie mannen wilden veranderen.

Ik word net wakker, reageerde ik, en ik ging rechtop in bed zitten.

Er verscheen een tekstballon op het scherm, wat betekende dat hij een reactie aan het typen was. Ik voelde iets fladderen in mijn buik. Hij was alleen. Hij dacht aan mij. Ja, ik weet dat ik triest overkom, maar ik ben in ieder geval eerlijk.

Slaapkop. Hoe laat ben je gisteravond naar bed gegaan?

Dat kon ik beter aan hem vragen. Ik had na acht uur 's avonds niets meer van hem gehoord en was te trots om hem als eerste te bellen of te sms'en. In zijn laatste berichtje kwam hij erg afgeleid over en ik ging er dan ook van uit dat hij bij iemand anders was geweest.

Laat, zei ik alleen maar. Ik had de hele avond op de bank onder een deken gezeten, het derde seizoen van *Gossip Girl* gekeken en popcorn gegeten. Die popcorn zou ik er deze morgen af moeten rennen.

Wat deed je dan zo laat?

Aan dat soort vragen ergerde ik me altijd. Hij had het idee dat hij me alles kon vragen en ging ervan uit dat ik hem een

eerlijk antwoord zou geven. Maar ik kon hem nooit oprecht vragen wat hij aan het doen was, want ik wist dat hij een deel van het antwoord zou verzwijgen... en meestal ging dat deel over een andere vrouw.

Tv-kijken. Ik wilde niet tegen hem liegen om hem jaloers te maken. Ik was er lang geleden al achter gekomen dat Major niet jaloers werd wat mij betrof. Soms voelde dat als een klap in mijn gezicht. Maar ook dat vergaf ik hem, omdat hij zo verdomd lief voor me was.

Gossip Girl of Grey's Anatomy?

Hij wist welke twee series ik het leukst vond. Hij wist alles over me. Dat maakte dit hele zaakje alleen maar ingewikkelder voor me.

Gossip Girl.

Als ik het niet dacht, antwoordde hij, met een knipoog-emoji. Hij was de enige jongen die ik kende die emoji's gebruikte. Eerst had ik dat maar vreemd gevonden, maar inmiddels verwachtte ik niet anders. Het hoorde bij Major. Hij maakte veel dingen sexy die gewoonlijk helemaal niet sexy waren.

Vandaag lunch? Misschien Japans?

Hij hield van Japans eten.

En ik was een beetje bang dat ik van hém hield.

Is goed.

Major

Ik ademde opgelucht uit. Ik wist nooit zeker of Nan boos op me was. Had ze daar een reden toe? Niet echt. Ik had haar niet beloofd dat ze de enige voor me was. Sterker nog, ik had haar er al een paar keer aan herinnerd dat we niet meer waren dan vrienden die seks hadden, zodat ze geen gekke ideeën zou krijgen. Maar ik wist niet of dat echt uitmaakte bij een meisje als Nan.

De vrouw met wie ik zojuist de nacht had doorgebracht in mijn appartement had veel minder emotionele bagage dan Nan. Het was makkelijk geweest om bij haar te zijn. Ik had me geen zorgen hoeven maken dat ze boos op me werd of dat haar humeur plotseling om zou slaan en onze avond verpest zou zijn. Bovendien hoefde ik haar na die ene nacht nooit meer te zien. Aan Nan zat ik vast tot mijn missie was volbracht. Ik moest ervoor zorgen dat ze bij me wilde blijven. Met haar neuken en er dan vandoor gaan was deze keer geen optie.

Sarah was daarentegen precies wat ik wilde. Ze was niet aanhankelijk en hunkerde niet naar mijn aandacht. Ze zette me niet onder druk, maar gaf me het genot dat ik nodig had. Ik vond haar best leuk, maar ze hoefde niet in mijn leven te blijven. Niet op die manier. Ze was gewoon een fijne afwisseling van Nans overweldigende aanwezigheid. Soms was het

moeilijk te onthouden dat Nan en ik nooit meer konden zijn. Mijn werk was te belangrijk. Dit zou nooit echt kunnen zijn. Maar dat wist zij niet. Nog niet.

Ik hoefde haar eigenlijk niet te vragen wat ze gisteravond deed. Ik was weliswaar druk met een ander afspraakje, maar haar huis stond altijd onder toezicht. Cope – mijn baas, zullen we maar zeggen – hield haar constant in de gaten als ik er niet was. Als ze het huis uit ging, moesten we weten waar ze naartoe ging. Gelukkig was ze de hele avond binnengebleven, waardoor ik een leuke avond met Sarah kon hebben. De vorige keer werd mijn afspraakje met Sarah bruut verstoord, toen Nan me belde omdat ze ergens over van slag was en ik naar haar toe moest om haar te troosten. Ze was nogal emotioneel en kon elk moment in huilen uitbarsten.

Er werd op mijn deur geklopt en ik kreunde. Ik wist wie dat was en het was veel te vroeg om hem te woord te staan. Ik had nog niet eens ontbeten. Zuchtend stapte ik uit mijn warme bed, trok snel de spijkerbroek aan die ik gisteravond op de vloer had gedumpt en liep naar de deur.

Nog voor ik de deur goed en wel open kon doen, duwde Cope zichzelf naar binnen. Hij was langer dan ik was, maar het scheelde niet veel. Dat deze man buitenproportioneel groot leek te zijn, lag dan ook vooral aan zijn persoonlijkheid. Hij had een houding die suggereerde dat hij overal de baas was, of dat hij anders de huidige baas om zou leggen om zijn rol over te kunnen nemen. Met een klootzak als hij kon je maar beter geen ruzie maken. Hij was even briljant als gestoord en ik had hem mensen zien vermoorden zonder een greintje emotie.

‘Heb je een leuke nacht gehad?’ vroeg hij op scherpe toon.

‘Jazeker. Wat aardig dat je dat vraagt.’ Ik weigerde me door hem te laten intimideren. Ik had hem niet over Sarah verteld en dat ging ik nu ook niet doen.

Cope keek me niet eens aan. ‘Met jou komen we nergens. Ze vertrouwt je niet. Ze weet dat je een slet bent.’

Slet? Wat wist hij in godsnaam over mij? ‘Ze vertrouwt me wel degelijk.’

Cope draaide zich om en keek me aan met een doordringende blik waar zelfs Superman een stap van achteruit zou zetten. ‘Echt niet. Ze is niet dom. Ze weet het. Ze is met genoeg mannen geweest om te weten wanneer ze wordt bedonderd.’

‘We gaan straks lunchen!’

‘Niet genoeg. Ze weet misschien niet wie het andere meisje is, maar ik wel. Sarah Jergins, 8431 Ravenhurst Drive. Ze weet dat er iemand anders is. Dat betekent dat ze haar geheimen niet aan je zal toevertrouwen en dat is verdomme waar we dit allemaal voor doen. Ze is onze enige levende connectie met Livingston. Ze heeft een tijdje veel met hem opgetrokken. Ze moet iets weten. We moeten weten wat zij weet.’

Cope liep met grote passen naar de deur en ik maakte van de mogelijkheid gebruik om achter zijn rug om een gek gezicht te trekken, want dat was natuurlijk de volwassen reactie.

Hij legde zijn hand op de deurknop en bleef stilstaan. ‘Je hebt een week om dit op te lossen, anders neem ik het over. Als het je niet lukt het meisje verliefd op je te maken, dan doe ik het zelf wel.’ Hij deed de deur open en sloeg hem achter zich dicht.

Het verbaasde me niet dat hij Sarahs naam en adres wist, maar dat hij dacht dat Nan verliefd op hém kon worden, was hilarisch. Nan hield van mannen die eruitzagen als modellen. Met gezichten die gemaakt waren voor films. Zoals mijn gezicht. Bovendien hield ze ervan als mannen met haar flirtten en lief voor haar waren. Cope maakte geen schijn van kans. Hij had lang haar dat hij meestal in een knot gebonden had. En hij had te veel gezichtshaar. Hij moest zich nodig eens scheren. Goed, hij was een enorme spierbundel, maar hij leek totaal niet op mij. En Nan vond mij leuk. Ze vond me heel erg leuk. Dat wist ik zeker. Ze zou Cope niet eens opmerken.

Ik kon heus wel een stapje verdergaan en ervoor zorgen dat ze verliefd op me werd. Maar ik wilde haar geen pijn doen. Ik hield niet van haar. Ze was meer dan ik op dit moment in mijn leven kon gebruiken. Ik moest me concentreren op mijn missie.

Ik pakte mijn telefoon en stuurde nog een berichtje. *Wil je na de lunch een strandwandeling met me maken? Of misschien een stukje hardlopen?*

Ik moest haar zover krijgen om met me te praten, zonder met haar hart te spelen. Ze moest me gewoon vertrouwen. Ik dacht dat ze dat al deed, of daar in ieder geval mee begon. Als ze wist dat ik vannacht met Sarah was geweest, had ze botter tegen me gedaan.

Hardlopen lijkt me goed, reageerde ze.

Ik glimlachte. *Dan gaan we hardlopen.*